

[O. C. Heilesen.]

fuldkommen rigtigt, naar det staaende Retsplejeudvalg, saaledes som det ogsaa allerede er berørt her i Betænkningen — i Underbilag til Bilag 6, Punkt 10 —, udtaler, at det stadig maa fastholde sin tidligere fremsatte Advarsel mod det Forslag, der her foreligger, og som gaar ud paa, at de to af Landsrettens Formand valgte Medlemmer af Aarslisteudvalget skulde udgaa, idet et saadant Forslag vilde i betænkelig Grad svække Garantien for, at Nævningernes Kaldelse ogsaa i politisk eller socialt bevægede Tider foregaar paa betryggende Maade. Dette, der utvivlsomt er af allerstørste Betydning for Nævningereplejen, vilde man utvivlsomt bringe i Fare, hvis man gennemførte et Forslag som det, der her foreligger, og det er ud fra disse Betragtninger, jeg anbefaler at stemme for Ændringsforslag Nr. 21.

Den 5te Gruppe af Ændringsforslag, hvorved jeg et Øjeblik vil dvæle, er Ændringsforslagene Nr. 36 og 49, der gaar ud paa, at den i Forslaget foreslaaede Adgang til, at Stævninger og Forligsindkaldelser forkyndes gennem Postvæsenet, ikke skal gennemføres. Lovforslagets Bestemmelser er, som det ses af Betænkningen (Underbilag 1 til Bilag 12), fraraadet af Dommerforeningen, idet dog et Mindretal i Dommerforeningen — som det ses samme Sted (Underbilag 2) — har været tilbøjeligt til at antage, at Forkyndelse gennem Postvæsenet kan være praktisk for Landjurisdiktionerne.

Jeg tror, at Dommerforeningens Flertal har Ret i, at den foreslaaede Forkyndelse gennem Postvæsenet har betydelige Ulemper, saaledes som det ogsaa fremgaar af Dommerforeningens sidstnævnte Skrivelse. Det er jo ikke rigtigt, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen nævnte, at man ikke har fremhævet de praktiske Betæneligheder ved Forkyndelse gennem Postvæsenet — jeg skal ikke trætte ved at gentage det, men indskrænke mig til at henvise til den paagældende Skrivelse i Betænkningen.

Naar jeg dog for mit Vedkommende ikke har ment at burde modsætte mig en Mulighed for, at saadan Forkyndelse kunde ske gennem Postvæsenet, er det, dels fordi Ordningen er fakultativ, er frivillig, man

kan bruge denne Ordning med Forkyndelse gennem Postvæsenet, hvis man vil, og undlade at bruge den, hvis man foretrækker det, og dels ogsaa ud fra den Betragtning, at det jo neppe kan bestrides, at en saadan Forkyndelse i hvert Tilfælde for Landets Vedkommende kan være af en vis Betydning.

En 6te Gruppe af Ændringsforslag udgøres af Ændringsforslagene Nr. 37 og 44, der har Hensyn til Reglerne om Vidner og Vidneafhøringer. Med Hensyn hertil maa det haves i Erindring, at Retsplejelovens § 170, 3die Stykke, bestemmer, at et Vidne aldrig kan undslaa sig for at besvare det Spørgsmaal, om der er overgaaet Vidnet en Straffedom. Lovforslagets § 36 ændrer dette til, om Vidnet i de sidste 5 Aar er blevet idømt eller har udstaaet Straf, eller om det nogen Sinde — saa vidt jeg hørte, var dette overset af den ærede Ordfører — har været tiltalt for eller er fundet skyldig i Mened eller falsk Forklaring for Retten. Thi Forholdet er ikke det, at man med Hensyn til Mened eller falsk Forklaring indskrænker sig til at spørge, om noget saadant foreligger for de sidste 5 Aar; og netop derved, at dette sidste var overset af den ærede Ordfører, forekommer det mig, at Grundlaget for de Indvendinger, den ærede Ordfører fremsatte i saa Henseende, ret stærkt fjernes.

Ændringsforslag Nr. 38 gaar ud paa at opretholde Vidnets Pligt til i fuldt Omfang at oplyse, om der er overgaaet det en Straffedom, dog saaledes, at der spørges og svares skriftligt. De Betæneligheder, der ligger bag dette Ændringsforslag, er forstaaelige, men der bør jo dog for dem, der skal møde som Vidner — og det forekommer mig ogsaa, at den ærede Ordfører erkendte dette i anden Forbindelse —, ikke finde Udspørgen Sted om personlige Forhold mere end absolut fornødent. Jeg tror derfor i Modsætning til den ærede Ordfører, at Forslagets Regler paa dette Punkt er tilstrækkelige, og jeg maa derfor anbefale at stemme imod Ændringsforslag Nr. 38.

Derimod er jeg enig med den ærede Ordfører, naar han fremhævede, at det af det socialdemokratiske Mindretal under Nr. 37 stillede Ændringsforslag om, at Parterne ikke under Retsforhandlingerne